

калугерското расо — и само тогава твоята умна и честна рѣчь ще се понесе като молния по земята, само тогава ще тръгнатъ онеправданитѣ слѣдъ тебе. (Мълчание. Поглажда коса и спира погледъ о Инокентий) А ти имашъ всички качества да сторишъ това. Не разберешъ ли момента, не оцѣнишъ ли призиването си — ти ще извършишъ единъ тежъкъ грѣхъ прѣдъ степенаята и страданията на онѣзи, за които си призованъ.

Инокентий.

(Просълзенъ и съ разтрѣперанъ гласъ) Остави Еремия, ти — ти разтърси душата ми. Спри, не мога да слушамъ спокойно думитѣ ти. Знай само едно: азъ съмъ съ тебе и нищо нѣма да ме спрѣ за да направя полезното що мога.

Мълчание.

Еремия.

(Сѣда, трѣсва глава, сѣкашъ поджегналъ отъ друга мисль и дълго се вгледва на земята)

VI.

Влиза Бистра съ книга въ рѣка.

Бистра.

(Къмъ Еремия) Павле донесе тоя чертежъ.

Еремия.

Кажи му да влѣзе.

Бистра излиза. Павле влиза самъ.

Еремия.

(Съ ведро лице) А, Павле, седни (гледа чертежа) Значи, всичко е въ редъ. Свърши се и стражицето.

Павелъ.

Тъй!